



Cabana din bușteni. de artistul Jerry Doell.

The Acts of the Prophet.  
Rev. Pearry Green.  
Chapter 5.  
Romainian.

## Viața timpurie și conversie.

Poate din discuția anterioară puteți vedea de ce cred că William Marrion Branham a fost profetul lui Dumnezeu pentru această generație, trimis să aducă Cuvântul lui Dumnezeu, să termine tainele lui Dumnezeu,

să restaureze lucrurile care au mers în eroare. Pentru cei care nu cunosc detaliile vieții lui, aș dori să vă împărtășesc câteva dintre ele, pentru ca și dumneavoastră să aveți aceeași oportunitate pe care am avut-o când am citit cartea „Un om trimis de Dumnezeu” a fratelui Gordon Lindsay. Poate că veți vedea, așa cum am văzut și eu, planul special al lui Dumnezeu pentru viața lui din momentul nașterii sale. Pentru comparație, să examinăm mai întâi alte exemple din Biblie de bărbați aleși de la naștere.

Capitolul 1 din 1 Samuel relatează cum mama lui Samuel l-a dat Domnului înainte ca el să se nască. De îndată ce a fost întărcat, a fost dus la Templu, unde mama lui l-a prezentat marelui preot Eli pentru a fi ridicat în slujba Domnului. Când era încă copil, așa cum este consemnat în 1 Samuel 3:1, „Tînărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Cuvîntul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese.” Rog cititorul să ia în considerare paralela din secolul al XX-lea. Unde și de către cine a venit cuvîntul Domnului prin „viziune deschisă” înainte ca fratele Branham să intre în scena evanghelică? Deși au existat unii oameni cu viziuni, cu siguranță nu a existat nicio mișcare mare de Vindecare Divină în lume. Nici nu a existat o trezire așa cum a experimentat lumea de atunci. Reînvierea a început în 1946 și a continuat până în aproximativ 1957, dar de atunci s-a stins de la punctul culminant atins la sfârșitul anilor 40 și începutul anilor 50. Așadar, așa cum a fost în zilele lui Samuel, nu a existat „nicio viziune deschisă”, deoarece niciun profet al lui Dumnezeu nu a fost pe scenă până la fratele Branham.

Când Samuel era doar un copil, Dumnezeu i-a vorbit pentru prima dată. L-a chemat de trei ori. De fiecare dată Samuel răspundea crezând că vocea era a lui Eli. În cele din urmă, Eli i-a spus să se întoarcă în pat și să se culce și data viitoare când s-a întîmplat el trebuie să spună „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă,” Apoi, în 1 Samuel 3:11 citim „Atunci Domnul a zis lui Samuel: „Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui îl va auzi.” Dumnezeu cel puternic i-a fost descoperit lui Samuel „prin cuvîntul Domnului”, deși Samuel nu era decât un copil; iar urechile celor care au auzit de ea trebuiau să furnizeze de entuziasm pentru acele lucruri pe care Domnul trebuia să le facă. (Acum, dacă veți asculta lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în această generație, s-ar putea să vă furnice și urechile - prin auzirea lucrurilor despre care nu le cunoșteai, prin întîmplările din generația ta din viața fratelui Branham.)

Dumnezeu i-a arătat mai întâi lui Samuel ceva ce Eli făcea greșit. Samuel, pentru că îl iubea

pe Eli, nu dorea să-i spună lui Eli greșeala sa, dar preotul l-a convins că ar trebui să spună cuvintele Domnului, indiferent pe cine ar putea răni. Astfel, conform versetului 19, a fost aceea „Samuel creștea, Domnul era cu el, și n'a lăsat să cadă la pământ niciunul... din cuvintele sale.” Dacă Samuel a spus-o, Dumnezeu a făcut-o. Deci Domnul a binecuvântat poporul cu prezența Sa, așa cum se spune în versetul 21, „Domnul nu înceta să Se arate în Silo; căci Domnul Se descoperea lui Samuel, în Silo, prin cuvântul Domnului.” De-a lungul Scripturilor, ori de câte ori Dumnezeu Sa manifestat, S-a revelat, S-a făcut clar, El a făcut-o prin trimiterea Cuvântului Său printr-un profet al lui Dumnezeu.

Nici Samuel nu a fost doar un caz izolat în care un copil a fost chemat la Dumnezeu ca profet. Ieremia 1:4-5 relatează,

„Cuvântul Domnului mi -a vorbit astfel: Mai bine înainte ca să te fi întocmit în pîntecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pîntecele ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem proroc al neamurilor.”

Astfel, profetul Ieremia a fost rânduit dinainte ca profet pentru neamuri înainte de a ieși din pîntecele mamei sale. Ieremia a spus:

„6 Eu am răspuns: „Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sînt un copil.”

7 Dar Domnul mi -a zis: „Nu zice: „Sînt un copil,” căci te vei duce la toți aceia la cari te voi trimete, și vei spune tot ce-ți voi porunci.

8 u te teme de ei; căci Eu sînt cu tine ca să te scap, -zice Domnul. -

9 Apoi Domnul Și -a întins mîna, și mi -a atins gura. Și Domnul mi -a zis: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta.

10 Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărîmi, și să nimicești, să zidești și să sădești.” Ieremia 1:6-10.

Dumnezeu a pus-o în inima mamei lui Moise când Moise era doar un prunc, pentru a-l lăsa deoparte ca un vas ales. Dumnezeu l-a instruit în casa lui Faraon, apoi l-a dus în pustie timp de patruzeci de ani și l-a antrenat în continuare și, în cele din urmă, l-a trimis înapoi ca eliberator al națiunii Israel. Observați că Dumnezeu nu a așteptat până când Moise a împlinit cincizeci de ani. A început să lucreze în viața lui Moise când era doar un copil, în ziua în care s-a născut.

Astfel, vedem că profeții nu sunt oameni care vin pe acest pământ și cresc și fac astfel de eforturi sacrificiale lui Dumnezeu, sau strigă, plâng, se roagă și postesc până când Dumnezeu îi îmbracă cu puteri supranaturale, ci mai degrabă sunt aleși de Dumnezeu din pîntecele mamei lor și aduși în locul în care sunt atât de eliberați de păcat, încât păcatul nu poate face să greșească cuvântul lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai despărțiți de păcat, cu atât mai mult sunt în slujire față de Dumnezeul Atotputernic.

Este o necesitate absolută să auzi un profet trimis de Dumnezeu, pentru că el este vocea lui

Dumnezeu care vorbește lumii în momentul în care Dumnezeu îl trimite. După cum tocmai am citit, Dumnezeu l-a luat pe Ieremia, un simplu copil și a spus: „Cuvintele pe care le rostești nu sunt cuvintele tale, sunt cuvintele Mele și te-am pus în stăpânire peste națiuni. Dacă spui dărâmați-l, îl voi dărâma. Dacă spui să construiești, eu o voi construi.” Poți vedea că aceasta este calea prevăzută de Dumnezeu? Al treilea capitol al cărții Faptele Apostolilor nu ne spune oare cât de necesar este și ce judecată există asupra celor care nu reușesc să asculte de profeții lui Dumnezeu?

Acum este posibil ca Dumnezeu să trimită un profet în secolul al XX-lea? Personal, cred că El a făcut-o, împlinindu-și Cuvântul. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ținerea Cuvântului Său, pentru că fără el aș fi lucrat într-un denominaționalism oarb. Aș fi urmat tradițiile oamenilor, crezând că sunt doctrinele lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu a făcut aceste lucruri de-a lungul veacurilor și l-am văzut pe Dumnezeu făcând aceleași fapte acum pe care le-au făcut profeții atunci. Am văzut că Scripturile au prezis că acest lucru se va întâmpla. Atunci am spus: „Domnule, eu percep că ești un profet al lui Dumnezeu”. Nu am ezitat, pentru că a fost o revelație pentru inima mea.

La 6 aprilie 1909, o mamă de 15 ani din Kentucky a născut un băiețel. L-au numit William Marrion Branham, iar în ziua în care s-a născut a existat o aură ciudată, o Prezență, în căsuța rustică din lemn. O lumină se învârte pe fereastră și atârna deasupra pătuțului. Nu e de mirare că oamenii care au văzut asta au spus: „Ce fel de copil va fi acesta?”

Când copilul avea doar șase luni, protecția lui Dumnezeu asupra lui a fost demonstrată pentru prima dată. El și mama lui, blocați în cabină în timp ce tatăl său era plecat la serviciu, au fost salvați în mod miraculos de la moarte sigură. O mare furtună de zăpadă izolase cabana, mâncarea și lemnele de foc s-au terminat, așa că tânăra mamă pur și simplu s-a înfășurat pe ea și pe copilul ei în toate lenjeriile pe care le aveau și s-a culcat, așteptând sfârșitul. Dar un vecin, puțin departe, de un fenomen ciudat, pe care nu-l putea explica, se simțise de câteva zile atras să viziteze micuța cabană pentru a vedea cum se descurcă vecinii săi. Într-o zi, îndemnul a venit asupra lui atât de puternic, încât nu a putut să-i reziste; el a traversat dealurile până la cabană și a găsit mama și copilul aproape pieriți. El a adunat repede lemne de foc și a făcut focul, a făcut o călătorie înapoi la casa lui pentru hrană și i-a alăptat înapoi la sănătate. Astfel, doar printr-o Prezență ciudată pe care bărbatul nu a putut-o explica, a fost atras să vină la acea oră și să salveze viața acestui băiețel de șase luni.

La vârsta de trei ani, fratele Branham a primit prima sa viziune. Din această viziune, a știut să-i spună mamei sale că, deși acum locuiau în Kentucky, într-o zi vor locui lângă un oraș numit New Albany. Nu a trecut mult timp după ce familia s-a mutat din Kentucky peste râul Ohio în Indiana și puțin mai târziu s-a mutat la câteva mile spre sud, la Jeffersonville, Indiana, care este la doar câteva mile de New Albany, Indiana. Viziunea a fost implinită.

La vârsta de șapte ani, fratele Branham a avut o altă experiență ciudată pe care nu a putut să o înțeleagă. S-a întâmplat într-o zi că, în timp ce-și asista tatăl, să treacă trecând pe sub un plop, când un vânt ciudat a zguduit frunzele copacului, deși nu era niciun alt vânt în ziua aceea. El a povestit că un vârtej a stârnit o porțiune de copac de dimensiunea unui butoi și o

Voce a vorbit din el spunând: „Nu fuma, nu bea și nici nu-ți pângărește corpul, căci când vei fi mai în vârstă, ai o lucrare de făcut.” Nu a putut înțelege evenimentul misterios, l-a speriat și a alergat la mama sa. Ea a crezut că a fost mușcat de șarpe, apoi a crezut că ar fi fost doar în stare de șoc nervos, așa că l-a culcat și a chemat doctorul.

Câteva zile mai târziu, în timp ce se juca cu prietenii, a văzut o viziune a unui pod. Acest pod care nu era acolo, se întindea peste râul Ohio de la Louisville la Jeffersonville. Le-a spus prietenilor săi că poate vedea podul și, spre groaza lui, a văzut o porțiune a podului prăbușind, ducând șaisprezece bărbați la moarte. Bineînțeles, prietenii lui au povestit acest lucru în comunitatea. Dar treisprezece ani mai târziu, acel pod a fost construit cu prețul vieții a șaisprezece oameni. Podul se află astăzi, între Jeffersonville și Louisville.

Odată, când era tânăr, o fată și-a luat joc de el pentru că nu fuma și a încercat de fapt să fumeze pentru a-i opri batjocura. Mărturia lui este că, în timp ce a întins mâna spre țigară, a auzit din nou vârtejul și, cu cât încerca mai mult, cu atât devenea mai puternică, până când sunetul ei năprasnic l-a speriat. Deci nu a fumat niciodată.

Altă dată, un bărbat i-a oferit de băut în prezența tatălui tânărului William Branham și a insistat să o ia. Era cât pe ce să ia băutura, pentru că propriul său tată îl numea fată, când a venit din nou vârtejul. Îl auzea repezindu-se și, în timp ce continua să-și ducă sticla la buze, vântul a devenit mai puternic până l-a speriat iar el a fugit. El nu l-a neascultat de Dumnezeu, într-adevăr nu a putut, pentru că Dumnezeu avea un plan pentru viața Sa pe care El îl ducea la îndeplinire.

Când era adolescent, a mers odată la un carnaval, iar acolo un ghicitor s-a apropiat de el și i-a spus: „Tinere, știai că există un semn care te urmărește?” Cât de asemănător cu vremea când duhul rău i-a spus lui Isus: „Știm cine ești, tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. Preoții și conducătorii religioși, cei mai religioși oameni din lume pe vremea lui Hristos, nu l-au recunoscut, deși duhurile rele l-au recunoscut. Așa a fost în viața fratelui Branham.

Când apostolul Pavel s-a dus la Tiatira pentru a predica, el nu a fost primit, ci a fost pus în bătaie, iar o tânără a spus: „Acesta este Pavel, care ne propovăduiește pe Hristos, solia mântuirii”. Era un spirit rău în ea care a recunoscut cine era Pavel când ceilalți căutau să-l persecute. Așa a fost și în această generație. Spiritele rele ar putea recunoaște că era ceva diferit la fratele Branham înainte ca oamenii religioși din lume să recunoască acest lucru. Mulți încă nu vor recunoaște lucrările lui Dumnezeu prin acest om. Ei refuză să recunoască că aici era ceva mult peste obișnuit. Ar putea fi pentru că ei, deși „religioși”, nici măcar nu sunt spirituali?

Fratele Branham aproape că a murit pentru a doua oară la vârsta de paisprezece ani. Împușcat accidental, zăcând în propriul sânge, cu părți ale picioarelor împușcate, acolo unde îl lovise explozia unei puști, el a avut o viziune sau o experiență în timp ce era în spital, unde el însuși a dispărut și a văzut oameni în iad. El a văzut lucruri care urmau să aibă loc printre femeile lumii în anii 1960, utilizarea grotescă a machiajului și altele asemenea. Dar aceste femei erau în iad și l-a șocat să realizeze că există un astfel de loc. Cu toate acestea, el a

rezistat chemării lui Dumnezeu asupra vieții sale, deși Dumnezeu a continuat să se ocupe de el, pentru că era o lucrare de făcut de către el când era mai în vârstă.

A venit spre vest, în Phoenix, Arizona, în decembrie 1927, la vârsta de optsprezece ani. Acolo, în timp ce lucra la o fermă, a primit vestea despre moartea fratelui său Edward, care era cel mai apropiat de el ca vârstă. Când a auzit de moartea lui Edward, s-a ridicat și a privit peste deșert și s-a întrebat dacă Edward a fost gata să-L întâlnească pe Dumnezeu. Apoi, în timp ce făcea drumul înapoi la Jeffersonville la înmormântare, i-a venit întrebarea: „Ești gata?” Și-a amintit cum plângeau tatăl și mama lui și impactul mare pe care l-a avut acest lucru asupra vieții sale, când a început să se întrebe despre sine. El a fost mereu conștient de această Voce, această Prezență pe care a experimentat-o încă de când era copil, dorind să vorbească cu el.

Îl desparte de ceilalți băieți de vârsta lui, împiedicând prietenia lor pentru că vorbea despre lucruri ciudate și nu fuma, bea, dansa sau alerga în jurul așa cum făceau ei. Deși nu putea să-și modeleze viața după a lor, totuși nu știa cum să se predea lui Dumnezeu. Dar, prin moartea lui Edward, Duhul lui Dumnezeu a continuat să fie cu el și l-a adus acolo unde a încercat de fapt să se roage. Nu știa cum, dar iubind sălbăticia, a scris pe o foaie de hârtie: „Doamne ajută-mă”. A lăsat biletul lipit pe un copac pentru că știa că Dumnezeu este acolo în natură.

În cele din urmă a sosit ziua când s-a dus la magazia de lemn de lângă casă, a îngenunchat și, deși încă nu știa să se roage, a strigat cu simplitate. Asta a fost de ajuns pentru a deschide ferestrele Raiului. În timp ce a îngenunchat în magazia de lemne pentru a se ruga, o Lumină a intrat și a format o cruce. Atunci ceva l-a cuprins și a experimentat un sentiment minunat pe care nu-l mai cunoscuse până acum. Odată mi-a spus personal că simțea că ploaia îi cade pe corp. Mai târziu și-a dat seama că Dumnezeu l-a botezat cu Duhul Sfânt. A spus că părea că o încărcătură de o mie de lire i s-a ridicat de pe umeri. Neavând altă modalitate de a-și exprima bucuria și ușurarea extremă, se ridică în picioare și începu să sară și să alerge. A fugit în casă și mama lui nedumerită l-a întrebat ce nu era în regulă. „Nu știu”, a răspuns el, „pur și simplu mă simt atât de ușor”. A fugit din casă și pe drum, folosind singurul mod pe care îl știa pentru a-și exprima bucuria.

Mai târziu, în timp ce lucra la Compania de Servicii Publice, a fost expus la niște gaze, a fost otrăvit și s-a îmbolnăvit foarte mult. S-a făcut o operație în timpul căreia aproape că a părăsit din nou această viață. Situația a fost gravă până când a avut loc un eveniment supranatural, când a venit Lumina și atârna în fața lui. Medicii nu se așteptau ca el să trăiască. Când a supraviețuit, unul dintre medici a venit în camera lui după operație și a spus: „Cu adevărat, Dumnezeu l-a vizitat pe acest băiat”. Fratele Branham a spus că în acel moment nu știa ce se întâmplă, dar că dacă ar fi știut atunci ce a învățat mai târziu, ar fi sărit din pat bucurându-se, vindecă în numele Domnului. După ce a părăsit spitalul a căutat o experiență mai profundă cu Dumnezeu, pentru că și-a dat seama că Dumnezeu a făcut un lucru mare pentru el.

A rămas cu probleme grave de stomac și ochi de care medicii nu se așteptau să-și revină. Cu

toate acestea, a auzit de un grup de oameni care credeau în punerea mâinilor pentru vindecare. La întâlnirea lor din biserică, cineva și-a pus mâinile peste el, și el a acceptat vindecarea problemelor rămase din expunerea la gaze.

În ciuda faptului că a continuat să vomite dacă a mâncat hrană solidă, Dumnezeu și-a onorat credința și pe parcursul mai multor luni, a fost eliberat de problema stomacului și, când i-a fost evaluată vederea, sa constatat că era perfectă.

După această vindecare miraculoasă, a început pentru prima dată să predice. La prima sa întâlnire, oamenii au fost botezați și pe 11 iunie 1933 a avut loc un alt eveniment supranatural, care va fi tratat mai detaliat în capitolul 6.

Lucruri extraordinare au început să aibă loc în viața lui în 1933, ceea ce ar necesita o carte în sine pentru a se relata complet. Dar pe măsură ce fratele Branham a început să predice și să-și construiască biserica, Dumnezeu i-a dat viziuni și pot spune cu adevărat că Dumnezeu a început să fie revelat, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu venea prin „viziune deschisă”. Astfel, după un interval de secole, Dumnezeu a vizitat din nou poporul acestei generații prin intermediul unui profet. El trimisese un profet, ales din pântecul mamei sale, și rânduise viața acestui om încă din copilărie, modelându-l așa cum a făcut și alți oameni ai lui Dumnezeu în Scripturi.

<http://www.believersnewsletter.org>



[info.bnl.ministries@gmail.com](mailto:info.bnl.ministries@gmail.com)